

JEFFREY ARCHER

Kvitt eller
dubbelt

JEFFREY ARCHER

Kvitt eller
dubbel

 SAGA
EGMONT

Jeffrey Archer

Kvitt eller dubbelt

Översättare: Elin Pirttimaa Rosén

SAGA Egmont

Kvitt eller dubbelt
är översatt från engelska av Elin Rosén efter
Tell Tale

Citaten i översättningen är hämtade ur:
William Shakespeare, Samlade tragedier, 2014, Telegram förlag, e-bok,
översättning: Carl August Hagberg.
William Shakespeare, Stormen, 2015, Telegram förlag, e-bok,
översättning: Carl August Hagberg.
William Shakespeare, Richard III, 1967, Wahlström & Widstrand,
översättning: Carl August Hagberg.
William Shakespeare, Shakespeares dramatiska arbeten, 1950,
Gleerups förlag, översättning: Carl August Hagberg.
William Shakespeare, Sonetter, Bokförlaget Augusti, 2006,
översättning: Lena R. Nilsson.
John Steinbeck, Vredens druvor, 2017, Albert Bonniers förlag, e-bok,
översättning: Thorsten Jonsson.
John Steinbeck, Möss och människor, 2011, Albert Bonniers förlag,
översättning: Sven Barthel.
Leo Tolstoj, Krig och fred: ursprungsversionen, 2015, Albert Bonniers
förlag, e-bok, översättning: Staffan Skott

Copyright © 2017, 2020 Jeffrey Archer och SAGA Egmont
All rights reserved
ISBN: 9788726466485

1. E-boksutgåva, 2020
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Till Paula

Tack till:

*Simon Bainbridge, Henry Colthurst,
Naresh Kumar, Christian Neffe, Alison Prince,
Catherine Richards, Rupert Colley, Susan Watt,
Maria Teresa Burgoni och Vicki Mellor*

Förord

Det här är det den första novellsamlingen jag har skrivit sedan Cliftonkrönikan.

Även denna gång är vissa av berättelserna löst baserade på händelser som jag hört om under mina resor från Grantchester till Calcutta, från Christchurch till Kapstaden. Dessa noveller är markerade, resten är resultatet av min fantasi. Efter att *Kvitt eller dubbelt* publicerades gav Rupert Colley mig en idé till en novell som var så oemotståndlig att jag inte kunde vänta tio år till på att få skriva den. Resultatet blev *Bikt*, som har lagts till pocketutgåvan.

Sedan dess har jag skrivit om *Bikt* till en enaktspjäs som tillsammans med *Vem dödade borgmästaren?* har blivit en dubbelföreställning.

Jeffrey Archer, mars 2018

Unik

EN UTMANING

För många år sedan bad en redaktör på tidskriften *Reader's Digest* i New York mig att skriva en hundra ord lång berättelse med början, mitt och slut. Som om det inte var utmanande nog insisterade han på att det inte fick vara vare sig 99 eller 101 ord. Dessutom bad han mig att visa upp den färdiga berättelsen inom tjugofyra timmar.

Mitt första försök var 118 ord, mitt andra 106 och det tredje 98. Jag undrar om du kan klura ut vilka två ord jag var tvungen att lägga till.

Resultatet blev *Unik* som du kan läsa på nästa sida.

Det kan intressera läsaren att detta också var 100 ord.

Paris, den 14 mars 1921

Samlaren tände cigarren igen, plockade upp förstoringsglaset och studerade den triangelformade avbildningen av Godahoppsudden från 1874.

"Jag varnade dig för att det fanns två exemplar", sa säljaren, "så ditt märke är inte på något sätt unikt."

"Hur mycket vill du ha för det?"

"Tio tusen francs."

Samlaren skrev ut en check innan han tog ett bloss på cigarren, men den var inte längre tänd. Han plockade upp en tändsticka och tände på frimärket.

Säljaren såg med stor bestörtning på när frimärket gick upp i rök.

Samlaren log. "Du hade fel, min vän", sa han, "mitt är på alla sätt unikt."

Bikt

Inspirerad av Rupert Colley

1.

Saint Rochelle, juni 1941

Det fanns inget som kunde hindra dem från att spela poker en fredagskväll. Inte ens ett krigsutbrott.

De fyra männen hade varit vänner – eller i alla fall kollegor – sedan trettio år. Max Lascelles, en enorm man som var van vid att ta plats, satt i högsätet vid det gamla träbordet, vilket han ansåg vara sin fulla rätt. Han var trots allt jurist och Saint Rochelles borgmästare, medan de tre andra bara var kommunalråd.

Claude Tessier, styrelseordförande för Tessiers Privatbank, satt mitt emot honom. Han hade ärvt platsen, snarare än förtjänat den. En skarp, knipslug och cynisk man som inte tvivlade på att man främst bör hjälpa sina egna.

Höger om honom satt André Parmentier, rektor för Saint Rochelles läroverk. Han var lång och smal och hade en buskig, röd mustasch som antydde vilken färg hans hår måste ha haft innan han blev flintskallig. Respekterad och beundrad i lokalsamhället.

Och slutligen dr Philippe Doucet, som var chefsläkare vid Saint Rochelles sjukhus och satt på borgmästarens högra sida. En blyg, stilig man, vars tjocka svarta hår och

varma, välkomnande leende fick många sjuksköterskor att drömma om att bli fru Doucet. Men de skulle bli besvikna.

Alla fyra män placerade tio francs mitt på bordet innan Tessier började fördela korten. Philippe Doucet log när han såg sin hand, vilket de tre andra spelarna märkte. Läkaren var en man som inte kunde dölja sina känslor, vilket var anledningen till att han var den som hade förlorat mest pengar under åren. Som många spelare försökte han att inte tänka på sina långsiktiga förluster, utan bara glädjas åt de kortsiktiga vinsterna. Han spelade ett kort och bad om ett annat, som bankiren snabbt delade ut. Leendet satt kvar. Han bluffade inte. Läkare bluffar aldrig.

"Två", sa Max Lascelles, som satt till vänster om läkaren. Borgmästaren rörde inte en min när han studerade sin hand.

"Tre", sa André, som alltid strök sin buskiga mustasch när han kände att han hade en chans. Bankiren delade ut tre nya kort till rektorn, som efter att han kikat på dem placerade korten på bordet med baksidan upp. När ens hand är så dålig är det ingen idé att bluffa.

"Jag tar också tre", sa Claude Tessier, men precis som borgmästaren rörde han inget när han tittade på handen.

"Din tur, borgmästaren", sa Tessier och kastade ett öga över bordet.

Lascelles kastade tio francs till i högen för att visa att han fortfarande var med i spelet.

"Och du, Philippe?" frågade Tessier.

Läkaren fortsatte studera sina kort en stund innan han självsäkert sa: "Jag matchar dina tio och höjer med tio till." Han la sina två sista, smutsiga sedlar högst upp på den växande högen.

"För högt för mig", sa Parmentier och skakade på huvudet.

"För mig med", sa bankiren och la även han ner sina kort på bordet.

"Då är det bara vi två, Philippe", sa borgmästaren och undrade om läkaren kunde lockas till att förlora ännu mer pengar.

Philippe höll ännu blicken fäst vid korten och väntade in borgmästarens nästa drag.

"Jag synar", sa Lascelles och slängde nonchalant tjugo francs till på bordet.

Läkaren log, vände upp sina kort och uppvisade ett par ess, ett par damer och en tia. Leendet satt ännu på plats.

Borgmästaren började vända upp sina kort ett efter ett, för att dra ut på lidandet. En nia, en sju, en nia, en sju. Philippes leende var på plats tills borgmästaren lyfte sitt sista kort: en till nia.

"Kåk", sa Tessier. "Borgmästaren vinner." Läkaren rynkade pannan när borgmästaren samlade upp sin vinst utan att röja några känslor.

"Du har en jäkla tur, Max", sa Philippe.

Borgmästaren hade velat förklara för Philippe att tur hade väldigt lite med saken att göra när det handlade om poker. Nio gånger av tio bestämdes slutresultatet av statistisk sannolikhet och förmågan att bluffa.

Rektorn började blanda leken och skulle just börja dela ut en till runda när de hörde nyckeln vridas om i låset. Borgmästaren tittade på sin gyllene fickklocka: strax efter midnatt.

"Vem kan tänkas störa oss såhär dags på natten?"

De såg mot dörren, irriterade att bli störda i spelet.

Men alla fyra reste sig genast när dörren slogs upp och fängelsets befälhavare stövlade in. Överste Müller tvärstannade mitt i cellen och satte händerna i sidorna. Kapten Hoffman och hans adjutant, löjtnant Dieter, kom

efter. Fullt hus igen. De bar SS:s svarta uniform. Skorna var det enda som glänste.

"Heil Hitler!" sa befälhavaren, men ingen av fångarna svarade då de ängsligt väntade på att få veta varför de fått besök. De fruktade det värsta.

"Var vänliga och sätt er, herr borgmästare, mina herrar", sa befälhavaren medan Kapten Hoffman placerade en vinflaska mitt på bordet och hans adjutant ställde fram ett glas åt var och en av dem som om han vore en skicklig sommelier.

Än en gång var läkaren oförmögen att dölja sin förvåning, fast hans kollegor behöll sina pokeransikten.

"Som ni vet", fortsatte befälhavaren, "kommer ni bli frisläppta klockan sex imorgon bitti då ni har suttit av era straff." Fyra misstänksamma blickar släppte inte taget om befälhavaren. "Kapten Hoffman kommer ledsaga er till järnvägsstationen där ni kommer ta tåget tillbaka till Saint Rochelle. När ni är hemma återvänder ni till era tidigare uppgifter i kommunfullmäktige, och så länge ni ligger lågt är jag säker på att inga förlupna kulor kommer hitta er."

De två yngre officerarna skrattade plikttroget, men de fyra fångarna var tysta.

"Det är också min plikt att påminna er herrar", fortsatte befälhavaren, "att undantagstillståndet fortfarande gäller och omfattar er alla, oavsett status eller position. Är det förstått?"

"Ja, översten", sa borgmästaren och talade för sina kollegor.

"Utmärkt", sa befälhavaren. "Då ska jag låta er återgå till spelet, så ses vi tidigt imorgon." Utan ett ord till vände översten på klacken och försvann, med kapten Hoffman och löjtnant Dieter i hälarna.

Alla fyra fångar stod kvar tills den tunga dörren smällde igen och de hörde nyckeln som vreds om i låset.

"Märkte ni", sa borgmästaren när han mödosamt satte sig ner igen, "att befälhavaren tilltalade oss som herrar för första gången?"

"Och dig som herr borgmästare. Men varför denna plötsliga vändning", sa rektorn och pillade nervöst på mustaschen.

"Stadsstyret har nog inte gått lika smidigt utan oss, är min gissning", sa borgmästaren. "Och jag misstänker att översten bara kommer vara glad att se oss i Saint Rochelle igen. Han har uppenbarligen inte tillräckligt med personal för att sköta staden."

"Det kan mycket väl stämma", sa Tessier. "Men det betyder inte att vi behöver rätta oss i ledet."

"Jag håller med", sa borgmästaren. "Särskilt eftersom översten inte längre har den vinnande handen."

"Vad får dig att tro det?" frågade Doucet.

"Vinflaskan, till exempel", sa borgmästaren när han studerade etiketten och log för första gången på hela dagen. "Inget årgångsvin, men helt okej." Han hällde upp ett glas till sig själv innan han skickade flaskan vidare till Tessier.

"För att inte tala om hans uppförande", tillade bankiren. "Inte samma bombastiska retorik som säger att det bara är en tidsfråga innan den högsta rasen erövrat hela Europa."

"Jag håller med Claude", sa Parmentier. "Det märks alltid när en av mina pojkar vet att han kommer att bli bestraffad, men ändå hoppas komma undan lätt."

"När Frankrike är fritt igen tänker jag inte låta någon komma lätt undan", sa borgmästaren. "I samma ögonblick som barbarerna drar sig tillbaka till fosterlandet där de hör hemma, ska jag driva ihop alla quislingar och kollaboratörer och införa mitt eget undantagstillstånd."

"Vad tänker du dig, herr borgmästare?" frågade rektorn.

"Hororna som gjorde sig tillgängliga för alla som bar uniform kommer tvångsrakas inför publik, medan de som hjälpte fienden kommer hängas på torget."

"Jag hade trott att som advokat, Max, hade du velat ha en rättvis och öppen rättegång innan domen", föreslog läkaren. "Vi kan trots allt inte veta vilka slags påtryckningar vissa av dina landsmän varit utsatta för. Jag kan som läkare berätta för dig att ibland är linjen mellan följsamhet och våldtäkt tunn."

"Jag håller inte med dig, Philippe, men så har du också alltid varit benägen att se det goda i folk", sa borgmästaren. "Den lyxen har jag inte råd med. Jag tänker straffa alla jag ser som förrädare och ära de modiga motståndsmän som precis som oss har stått upp mot fienden, vilka konsekvenser det än fått."

Philippe sänkte huvudet.

"Det är inte som att jag alltid stått upp mot dem", sa rektorn, "och jag är väl medveten om att vi som kommunalråd alltid blivit behandlade förmånligt."

"För att det var vår plikt att sköta staden så att allt funkar smidigt och i enlighet med våra väljares önskemål."

"Vi får inte glömma att de andra kommunalråden tyckte det var mer hedervärt att avgå än att samarbeta med fienden."

"Jag är ingen kollaboratör, Philippe, och har aldrig varit någon", sa borgmästaren och slog knytnäven i bordet. "Jag har snarare försökt vara en nagel i ögat på dem och kan med säkerhet säga att jag har bidragit till att blodvite uppstod ett antal tillfällen, något jag kommer fortsätta göra när jag får minsta möjlighet."

"Det är inte så lätt när svastikan ännu fladdrar över rådhuset", sa Tessier.

"Och du kan lite på, Claude", fortsatte borgmästaren, "att jag personligen kommer sätta eld på den ondskefulla

symbolen i samma stund som tyskarna ger sig av.”

”Vilket nog kommer dröja”, mumlade rektorn.

”Möjligen, men det är ingen anledning att glömma att vi är fransmän”, sa borgmästaren och lyfte glaset. ”Vive la France!”

”Vive la France!” skrek de fyra männen i kör när de höjde glaset.

”Vad är det första du ska göra när du kommer hem, André?” frågade läkaren och försökte lätta upp stämningen.

”Ta ett bad”, sa rektorn. Alla skrattade. ”Sedan ska jag återvända till klassrummet och försöka lära nästa generation att krig tjänar väldigt lite eller ingenting till, varken för segrare eller de besegrade. Och du, Philippe?”

”Tillbaka till sjukhuset där jag förväntar mig hitta salarna fulla av unga män som kommit tillbaka från fronten, skadade på fler sätt än man kan tänka sig. Och så kommer det vara de sjuka och gamla, som hade hoppats njuta av pensionen men istället blev invaderade av en främmande makt.”

”Väldigt lovvärt”, sa Tessier. ”Men det kommer inte hindra mig från att åka direkt hem och hoppa i säng med min fru. Och jag kommer absolut inte bry mig om att ta ett bad.”

De brast ut i skratt.

”Amen för det”, sa rektorn och skrockade. ”Jag skulle göra samma sak om min fru var tjugo år yngre än mig.”

”Men till skillnad från Claude”, sa borgmästaren, ”har André inte deflorerat hälften av oskulterna i Saint Rochelle, för ett löfte om en övertrassering.”

”Jag är åtminstone intresserad av kvinnor i alla fall”, sa Tessier så snart borgmästaren hade slutat skratta.

”Och kommer du, Tessier”, sa borgmästaren i ett annat röstläge, ”att återvända till banken och se till att allt är i

ordning? Jag minns exakt hur mycket som fanns på mitt konto dagen jag arresterades.”

”Och varenda franc kommer finnas kvar”, sa Tessier och såg rakt på borgmästaren.

”Plus sex månaders ränta?”

”Och du, Max”, svarade bankiren lika skarpt. ”Vad ska du göra efter att du har hängt hälften av befolkningen i Saint Rochelle och rakat håret av resten?”

”Jag ska fortsätta arbeta som jurist”, sa borgmästaren och ignorerade vännens pik. ”Jag misstänker att det kommer ringla en lång kö utanför kontoret med de som behöver mina tjänster”, tillade han och fyllde på allas glas igen.

”Räkna med mig”, sa Philippe. ”Jag behöver någon som kan försvara mig när jag inte kan betala av mina spelskulder”, tillade han utan ett uns av självömkan.

”Vi borde kanske lägga ner stridsyxan”, föreslog rektorn. ”Glömma de sista sex månaderna och dra ett streck över det hela.”

”Absolut inte”, sa borgmästaren. ”Vi kom alla överens om att följa de regler som gällde när vi var där ute. En gentleman betalar alltid sina spelskulder, om jag ska citera dig, André.”

”Men det betyder att jag är barskrapad”, sa Philippe och granskade totalen i bankirens lilla svarta bok. Han la inte till att sedan de fängslades hade varje kväll blivit en fredagskväll, och att han hade insett hur mycket borgmästaren måste ha stoppat i fickan under åren.

”Det är dags att tänka över framtiden, inte det förflutna”, sa borgmästaren då han ville byta ämne. ”Jag har för avsikt att hålla ett kommunalrådsmöte så snart vi återvänder till Saint Rochelle och jag väntar mig att ni alla infinner er.”

"Och vad kommer den första punkten på agendan vara, herr borgmästare?" frågade Tessier.

"Vi måste anta en motion som fördömer marskalk Pétain och Vichyregimen för att klargöra att vi anser att de inte är mer än ett gäng quislingar och att vi i framtiden kommer stödja General de Gaulle som Frankrikes nästa president."

"Jag kan inte minnas att du sagt något om det tidigare på något av våra senare kommunalrådsmöten", sa Tessier utan att försöka dölja sin sarkasm.

"Ingen vet bättre än du, Claude, vilken press jag varit under när jag försökt hålla igång hela cirkusen", sa borgmästaren. "Vilket resulterade i att jag blev arresterad och kastad i fängelse för kollaboration."

"Tillsammans med oss andra som inte gjorde mer än att gå på det privata mötet du kallade oss till med kort varsel", sa Tessier. "Ifall du hade glömt det."

"Jag erbjöd mig att sitta av era straff", sa borgmästaren, "men befälhavaren ville inte lyssna."

"Och det slutar du aldrig påminna oss om", sa läkaren.

"Jag ångrar inte mitt beslut", sa borgmästaren allvarligt. "Och när jag väl släpps, ska jag fortsätta trakassera fienden så fort jag får möjlighet."

"Vilket inte var särskilt ofta, om jag minns rätt", sa Tessier.

"Pojkar, pojkar", sa rektorn, medveten om att sex månader inlåsta tillsammans inte hade förbättrat deras relation. "Låt oss nu komma ihåg att det är meningen att vi ska vara på samma sida."

"Alla tyskar har inte behandlat oss illa", sa läkaren. "Jag medger att jag till och med har börjat gilla ett par av dem, även kapten Hoffman."

"Det ligger på dig, Philippe", sa borgmästaren. "Hoffman skulle hänga oss alla utan minsta eftertanke om han trodde

att det skulle gynna fosterlandet. Glöm inte att barbaren antingen knäfaller eller hugger en."

"Och de tror absolut inte på öga för öga när det kommer till våra modiga motståndsmän", sa Tessier. "Dödar man en av dem, hänger de glatt två av våra som hämnd."

"Sant", sa borgmästaren. "Och om någon av dem skulle misslyckas med att ta sig tillbaka över gränsen när kriget är över är jag den första om slipar giljotinen, vid Guds namn."

När den allsmäktige kom på tal tystnade de alla tvärt och både rektorn och läkaren gjorde korstecknet.

"Vi kommer åtminstone inte ha så mycket att bikta oss för, efter att ha tillbringat sex månader i den här helvetescellen", sa rektorn och bröt den kusliga tystnaden.

"Fast jag tror inte att Fader Pierre skulle bli så glad att höra om vårt spelande", sa Philippe. "Jag vill minnas att vår Herre kastade ut ockrarna ur templet."

"Om ni andra håller tyst om det, så gör jag detsamma", sa borgmästaren och fyllde på sitt glas med det som fanns kvar i flaskan.

"Förutsatt att Fader Pierre är kvar när vi kommer tillbaka", sa Philippe. "Tiden han tillbringade på sjukhuset när jag sist såg honom hade förstört en normal man. Jag bad honom om att trappa ner, men han ignorerade mig bara."

En klocka i fjärran slog ett slag.

"En runda till innan vi drar oss tillbaka?" föreslog Tessier och gav borgmästaren korten.

"Räkna bort mig", sa Philippe, "annars blir jag bankrutt."

"Kanske har turen att vinna nått dig", sa borgmästaren när han började blanda leken. "Du kanske vinner tillbaka allt på nästa hand?"

"Det kommer inte hända och det vet du, Max, så jag tror jag sätter punkt här. Inte för att jag förväntar mig få mycket sömn. Jag känner mig som en skolpojke sista dagen på terminen som knappt kan vänta på att få komma hem."

"Jag hoppas min skola inte är så hemsk", sa rektorn och började dela nästa hand.

Philippe reste sig från sin plats, rörde sig sakta mot sängen vid väggen längst bort i cellen och klättrade upp på ovanslafen. Han skulle just lägga sig ner när han såg honom stå där, mitt i rummet. Läkaren stirrade på honom i några ögonblick innan han sa: "God kväll, Fader. Jag hörde inte att du kom in."

"Gud vare med dig, min son", svarade Fader Pierre och gjorde korstecknet.

Rektorn slutade genast dela när han hörde den välbekanta rösten. De vände sig om och stirrade på prästen.

Fader Pierre badade i en skärva ljus som sken in från himlen ovanför. Han var klädd i sin vanliga långa svarta prästrock, vit krage och silkesband. Ett enkelt silverkors hängde runt halsen, som det hade gjort sedan hans invigning.

De fyra männen fortsatte stirra på prästen men sa ingenting. Tessier försökte gömma korten under bordet, som ett barn som ertappats med handen i syltburken.

"Gud välsigne er, mina barn. Jag hoppas ni mår bra", sa prästen igen och gjorde korstecknet. "Trots att jag tyvärr bär med mig sorgliga nyheter." De fyra stelnade till som kaniner som fångats av bilens strålkastarljus, och alla antog att de inte skulle släppas på morgonen.

"Tidigare i kväll", fortsatte prästen, "exploderade en bomb ombord ett tåg på väg mot Saint Rochelle, planterad av byns motståndsmän. Tre tyska officerare dog tillsammans med tre av våra egna landsmän." Han tvekade

en stund innan han fortsatte. "Det kan inte komma som en överraskning för er herrar, att Tyska överkommandot kräver repressalier."

"Men tre fransmän dog", sa Tessier. "Räcker inte det?"

"Jag är rädd att det inte gör det", sa prästen. "Precis som tidigare kräver tyskarna att två fransmän avrättas för varje tysk som dör."

"Men vad har det med oss att göra?" frågade borgmästaren. "Vi var inlåsta här när bomben briserade, så hur hade vi kunnat vara delaktiga?"

"Jag påpekade det för befälhavaren, men han är orubblig. Han menar att om tre av stadens ledande invånare fick stå som exempel skulle det skicka ett tydligt meddelande till den som överväger att utföra liknande handlingar i framtiden. Och jag vill försäkra er om att inga böner från er kommer få honom att ändra sig. Överste Müller har bestämt att tre av er kommer hängas på stortorget klockan sex i morgon bitti."

De fyra männen började tala samtidigt och slutade först när borgmästaren höjde en hand. "Vi skulle vilja veta, Fader, hur urvalet kommer att ske?" frågade han och en svettpärla dök upp i hans panna trots att cellen var iskall.

"Överste Müller har gett oss tre förslag, men har beslutat om att låta er själva fatta det slutgiltiga beslutet."

"Så vänligt av honom", sa Tessier. "Jag kan knappt vänta på att få veta hur han tänker."

"Han menar att den enklaste lösningen skulle vara att dra sticka."

"Jag tror inte på tur", sa borgmästaren. "Vilka är alternativen?"

"En sista runda poker, där insatsen inte kunde vara högre, om jag använder överstens egna ord."

"Det hade jag gått med på", sa borgmästaren.

"Visst skulle du det, Max", sa Claude. "När allt kommer omkring har du oddsen på din sida. Vilket är det tredje alternativet?"

"Jag tvekar att nämna det", sa prästen, "eftersom det är det som tilltalar mig minst."

"Upplys oss, Fader", sa borgmästaren som inte längre kunde dölja sina känslor.

"Ni går med på att bikta er en sista gång innan ni möter er skapare, och jag får den oundvikliga uppgiften att besluta vem av er som ska skonas."

"Det skulle vara mitt val", sa rektorn utan att tveka.

"Hursomhelst, om ni skulle välja det alternativet", fortsatte prästen, "finns det en hake som jag insisterade på."

"Och det är?" frågade borgmästaren.

"Var och en av er förväntas bekänna den värsta synden ni någonsin har begått. Och det vore bäst för er om ni tänker på att jag har hört er bikta er under åren och att det inte finns mycket jag inte vet om er. Och om möjligt ännu viktigare, så har jag också tagit del av över tusen bekännelser från församlingsborna. Vissa av dem har känt att det är deras heliga plikt att dela sina allra innersta hemligheter med mig. Av vilka somliga inte återspeglar er särskilt väl. En av dem, en obestridd källa, säger att en av er är kollaboratör. Därför måste jag varna er mina herrar, om ni ljuger så stryker jag utan tvekan ert namn från listan. Så jag frågar er igen, vilket av de tre alternativen föredrar ni?"

"Jag drar gärna sticka", sa Tessier.

"Jag röstar på en sista pokerrunda", sa borgmästaren, "och låta Gud dela ut korten."

"Jag är villig att erkänna den värsta synden jag begått", sa rektorn, "och möta konsekvenserna."

Alla vände sig till Philippe som ännu funderade på alternativen.

"Om du går med på en sista runda poker", sa borgmästaren, "är jag villig att avskriva dina skulder."

"Lyssna inte på honom, Philippe", sa Tessier. "Följ mitt råd och dra sticka. På det sättet har du åtminstone en chans."

"Kanske, men med min tur, Claude, antar jag att det inte gjorts någon skillnad. Nej, jag väljer samma som min vän André och bekänner den största synden jag har begått och låter dig, Fader, fatta det slutgiltiga beslutet."

"Då var det bestämt", sa Tessier och skruvade oroligt på sig i stolen. "Så vad händer nu?"

"Ska vi låta korten bestämma?" sa borgmästaren, som delade ut fyra kort med framsidan upp. När han såg ner på hjärter dam sa han: "Lägst börjar."

Rektorn lämnade gruppen och följde med Fader Pierre.

André Parmentier, rektorn

Prästen välsignade rektorn när han knäböjde för honom.

"Saliga de barmhärtiga, de skall möta barmhärtighet. Må Gud, alla barmhärtigas Fader, vägleda dig i din sista bekännelse." Fader Pierre log mot mannen som han hade beundrat under så många år. Han hade följt Andrés karriär med stor glädje och förnöjelse. Ett sant skolboksexempel. Den unge Parmentier hade börjat sitt liv som elev vid Saint Rochelles läroverk för pojkar där han skulle sluta sina dagar som rektor, med uppehåll enbart för att ta examen vid Sorbonne i Paris och tillbringa ett sabbatsår som lärarvikarie i Alger.

När André återvände till Saint Rochelle hade han börjat jobba som historielärare och som klichén säger, är resten historia. Han hade snabbt stigit i graderna och ingen var